

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 649/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, Tulčík 310, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie základného práva na priaznivé životné prostredie zaručeného čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prístup k správnomu a súdnemu konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia zaručeného čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. augusta 2015 v konaní sp. zn. 8 Sžo 17/2014 a jeho postupom v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, na prerušenie konania **n e v y h o v u j e .**

2. Sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2015 faxom doručená sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, Tulčík 310 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na priaznivé životné prostredie zaručeného čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, práva na prístup k správne a súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia zaručeného čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 19. augusta 2015 v konaní sp. zn. 8 Sžo 17/2014 a jeho postupom v tomto konaní. Sťažnosť bola doplnená podaním v písomnej forme doručeným ústavnému súdu 23. septembra 2015.

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ procesným podaním oznámil svoj vstup do konania vedeného na Ministerstve životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) na základe žiadosti oprávneného subjektu o povolenie výnimky zo zákazu ustanoveného § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“), ktorým by bol povolený odstrel jedincov medveďa hnedého vo vymedzenej lokalite. Ministerstvo rozhodnutím z 20. septembra 2011 v konaní sp. zn. 3869/2011-2.2 požadovanú výnimku povolilo, pričom však na základe rozkladu sťažovateľa minister životného prostredia

Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) svojím rozhodnutím z 28. novembra 2011 v konaní sp. zn. 8615/2011-1.10 (27/2011-rozkl.) prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil ministerstvu na ďalšie konanie.

Po opätovnom prejednaní veci ministerstvo rozhodnutím z 1. februára 2012 v konaní sp. zn. 1695/2012-2.2 požadovanú výnimku povolilo a sčasti žiadosť o povolenie výnimky zamietlo. Rozklad sťažovateľa minister rozhodnutím z 2. apríla 2012 v konaní sp. zn. 4569/2012-1.10 (16/2012-rozkl.) zamietol a prvostupňové rozhodnutie ministerstva potvrdil.

Druhostupňové rozhodnutie ministra i prvostupňové rozhodnutie ministerstva napadol sťažovateľ žalobou podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorú doručil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 S 112/2012-95 z 15. novembra 2013 napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vec vrátil ministerstvu na ďalšie konanie. Po vecnom preskúmaní žalobných dôvodov sformulovaných sťažovateľom krajský súd skonštatoval, že *„žiadosť poľovníckej organizácie o udelenie výnimky spolu s podkladmi neboli v priebehu konania doručené žalobcovi aby sa k nim vyjadril“*. Dospel aj k záveru, že zo skutkových zistení, ktoré tvorili podklad pre napadnuté administratívne rozhodnutia, *„nie je podľa názoru súdu možné urobiť jednoznačný záver o tom, že sú splnené zákonné podmienky pre povolenie výnimky..., pretože zo zhromaždených podkladov rozhodnutia v predmetnej veci nevyplýva, že ohrozenie zdravia a bezpečnosti obyvateľov v predmetných lokalitách je natoľko závažné, že výrazne prevyšuje záujem na ochrane živočíšneho druhu medveďa hnedého. Súd je toho názoru, že prísna druhová ochrana tohto živočícha si vyžaduje dôkladnejšie zdokumentovanie pohybu jedincov medveďa hnedého mimo svoj prirodzený areál, z ktorého by bola zrejmé potreba chrániť záujem na ochrane zdravia a bezpečnosti obyvateľov povolením výnimky.“*

Prvostupňový rozsudok krajského súdu napadlo odvolaním ministerstvo, ako aj žalovaný.

Najvyšší súd uznesením z 19. augusta 2015 v konaní sp. zn. 8 Sžo 17/2014 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a konanie o žalobe sťažovateľa zastavil. V odôvodnení svojho uznesenia odkázal na stanovisko správneho kolégia najvyššieho súdu z 24. júna 2014 sp. zn. Snj 72/2013, z ktorého vyvodil, že *„neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje“*. Aplikujúc tento všeobecný názor na časové súvislosti posudzovaných prípadov najvyšší súd uviedol, že s ohľadom na fakt, že *„v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už uplynul čas, na ktorý bola povolená výnimka preskúmaným rozhodnutím žalovaného, žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané). To znamená, že v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto splnené neboli. Súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktoré zo zákona stratili platnosť, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.“*

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ citujúc stanovisko správneho kolégia najvyššieho súdu z 24. júna 2014 sp. zn. Snj 72/2013 v prvom rade namieta, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo vydané v konaní, *„na ktoré nedopadá ani uvedené stanovisko“*. Ďalej sťažovateľ naznačuje, že zastavenie konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prichádza do úvahy len v prípade splnenia podmienok ustanovených v § 248 a § 250d ods. 3 OSP, pričom akcentuje aj § 250i ods. 1 OSP (pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia). Zo vzájomných súvislostí uvedených ustanovení potom uzatvára, že *„pokiaľ najvyšší súd zastavil konanie bez toho, aby na to existoval zákonom v ust. § 248 O. s. p. predvídaný dôvod, odňal tým sťažovateľovi možnosť konať pred súdom“*.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu je „ukrátený na svojich právach, keďže najvyšší súd mu odoprel právo ktoré mu vyplýva z čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a urobil ho abstraktným a imaginárnym bez možnosti reálne sa domôcť preskúmania nezákonného rozhodnutia správneho orgánu...

Postup najvyššieho súdu v skutočnosti znamená, že nie len v tomto konaní, ale aj v mnohých ďalších konaniach o žalobách sťažovateľa, by tento bol zbavený možnosti reálne sa domôcť preskúmania zákonnosti rozhodnutí v oblasti ochrany prírody.

...

Sťažovateľ vidí v argumentácii najvyššieho súdu zásadný problém spočívajúci v tom, že akceptovaním tohto názoru... by účasť sťažovateľa v konaniach podľa zákona o ochrane prírody a krajiny stala úplne neúčinnou a nie viac než formálnou. Za týchto okolností by nebolo nielen možné uvažovať o akomkoľvek zmysle účasti sťažovateľa v konaniach týkajúcich sa životného prostredia vo všeobecnosti, ale ani o naplnení jeho práv, ktorých porušenie namieta touto sťažnosťou.“.

V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa Lesoochranárskeho zoskupenia VLK

- domáhať sa zákonným postupom svojho práva pred súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy SR,

- domáhať sa na súde preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ukracujúceho ho na jeho právach zakotveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- napadnúť v správnom a súdnom konaní úkony a opomenutia orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia, podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia,

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/17/2014 zo dňa 19. 8. 2015 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo/17/2014 zo dňa 19. 8. 2015 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Sťažovateľ v sťažnosti informuje, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžp 4/2013 uznesením zo 14. apríla 2015 prerušil konanie a predložil Súdному dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie prejudiciálnu otázku tohto znenia:

„Je možné právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces, ktoré je zakotvené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie, v prípade tvrdého porušenia práva na vysokú úroveň ochrany životného prostredia vykonaného predovšetkým pre podmienky Európskej únie Smernicou Rady č. 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín, t. j. najmä napomáhať hľadaniu stanoviska v spojení s verejnosťou k projektu, ktorý môže pravdepodobne významne ovplyvniť osobitne chránené územia sústredené pod európsku ekologickú sústavu s názvom NATURA 2000, a právo, ktorého uplatnenia sa v zmysle čl. 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia a v medziach naznačených prostredníctvom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie spisová značka C-240/09 zo dňa 08. marca 2011 domáha žalobca ako nezisková organizácia založená na ochranu životného prostredia na vnútroštátnej úrovni, spravodlivo naplniť aj takým postupom vnútroštátneho súdu, ktorý zastaví súdny prieskum v spore o preskúmanie rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní o vydanie súhlasu, ako je tomu vo veci samej, a odkáže ho na podanie žaloby ako opomenutého účastníka v uvedenom správnom konaní?“

Podľa názoru sťažovateľa *„je nesporné, že v prejudiciálnom konaní C-243/15 pred Súdnym dvorom Európskej únie sa rieši otázka, týkajúca sa výkladu zmlúv a aktov orgánov Európskej únie, ktorá úzko súvisí s podstatou podávanej sťažnosti. Uvedená otázka spočíva v tom, či je možné odprieť mimovládnej organizácii, zaoberajúcej sa otázkami*

životného prostredia, právo na prieskum rozhodnutia, ktoré napadla na súde s poukázaním na to, že čas, počas ktorého sa mala vykonať činnosť, na ktorú napadnuté rozhodnutie orgánu ochrany prírody udelilo výnimku, či súhlas, v čase súdneho prieskumu už uplynul.“.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu konanie o sťažnosti prerušiť, a to „až do skončenia konania vedeného pred Súdny dvorom Európskej únie v konaní vedenom pod sp. zn. C-243/15“.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy [čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú.v. EÚ C 326, 26.10.2012; ďalej len „zmluva“), pozn.].

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu prerušenie konania o jeho sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy do právoplatného skončenia konania vedeného pred Súdny dvorom pod sp. zn. C- 243/15. Skutočnosť prebiehajúceho prejudiciálneho konania ústavný súd overil na webovom sídle Súdneho dvora, ako aj v Úradnom vestníku Európskej únie (Ú. v. EÚ C 279, 24. augusta 2015, s. 18).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre už zdôraznil (IV. ÚS 206/08), že „súčasťou takého právneho základu však po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie je aj výklad práva spoločenstva podľa čl. 234 (v súčasnosti podľa čl. 267, pozn.) zmluvy Súdnym dvorom ES (v súčasnosti Súdnym dvorom, pozn.) v konaní o prejudiciálnej otázke. V takom prípade je však výklad práva spoločenstva v rozsudku Súdneho dvora ES (v súčasnosti Súdneho dvora, pozn.) súčasťou právneho základu rozhodovania vo veci samej“. V tom istom rozhodnutí ústavný súd zároveň upozornil, že „ak taký súd, ktorý je súdom, proti ktorého rozhodnutiu už niet žiadneho opravného prostriedku, nepredloží prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru ES (v súčasnosti Súdnemu dvoru, pozn.), hoci tak urobiť mal, otvára sa otázka ústavnosti jeho postupu so zreteľom na čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 1 ústavy, pričom treba pripomenúť aj jeho povinnosť podľa § 1 v spojení s § 109 ods. 1 písm. c) OSP zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania... Nepredloženie veci Súdnemu dvoru ES v prípadoch, keď je príslušný súd povinný tak urobiť, môže znamenať odňatie zákonnému sudcovi aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorého má každý právo na to, aby jeho vec bola prejednaná súdom zriadeným na základe zákona“.

Súčasne ústavný súd v minulosti prijal právny záver, podľa ktorého ak prejudiciálnu otázku v rovnakej veci predložil Súdnemu dvoru najvyšší súd, potom prerušenie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by síce bolo nadbytočné (IV. ÚS 118/2010), vytvára sa však procesný priestor pre aplikáciu fakultatívneho prerušenia konania o tzv. ústavnej sťažnosti podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde.

Pre fakultatívne prerušenie konania vedeného podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa však do polohy *conditio sine qua non* dostáva pozitívny záver ústavného súdu o tom, že v prejudiciálnom konaní na Súdnom dvore sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie ústavného súdu o podanej sťažnosti.

Z formulácie prejudiciálnej otázky citovanej v časti I odôvodnenia tohto uznesenia explicitne vyplýva, že sa týka rozhodovania súdu „*v spore o preskúmanie rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní o vydanie súhlasu*“. K položeniu prejudiciálnej otázky teda najvyšší súd viedla vecná stránka preskúmania procesného rozhodnutia správneho orgánu o účastníctve sťažovateľa v správnom konaní. Avšak tu predbežne prerokúvaná sťažnosť smeruje proti výsledku súdneho prieskumu administratívneho rozhodnutia, ktoré nemá procesný charakter ani sa samotnej účasti sťažovateľa ako neziskovej organizácie reprezentujúcej zainteresovaných verejných v environmentálne zameraných administratívnych konaniach nedotýka. Sťažovateľ sa domáha ústavno-súdneho prieskumu uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bol zastavený súdny prieskum správneho rozhodnutia vydaného vo veci samej.

Z uvedených dôvodov je využiteľnosť právnych záverov, ktoré budú pre Súdny dvor pri rozhodovaní o položenej prejudiciálnej otázke podstatné, pre konanie o predbežne prerokúvanej sťažnosti sťažovateľa limitovaná do takej miery, ktorá neodôvodňuje predlžovanie právnej neistoty sťažovateľa plynúcej z neukončeného konania o jeho sťažnosti. Ústavný súd preto návrhu sťažovateľa na prerušenie konania o jeho sťažnosti do skončenia konania vedeného podľa čl. 267 zmluvy pod sp. zn. C- 243/15 pred Súdnym dvorom nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy skúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej národnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie konaní a opomenutí právnických a fyzických osôb a verejných inštitúcií, ktoré sú v rozpore s jej národným právom v oblasti životného prostredia.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa ňou domáha vyslovenia porušenia svojich označených základných práv a práva garantovaných medzinárodnými zmluvami, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu. To vo svojej podstate znamenalo, že de iure nedošlo k meritórnemu prejednávaniu a rozhodnutiu o dôvodoch,

ktoré podľa názoru sťažovateľky spôsobovali nezákonnosť správnu žalobou atakovaných rozhodnutí správnych orgánov a aj ujmu na jej právach a právom chránených záujmoch.

Sťažovateľ uvádza, že k tvrdenému porušeniu jeho práv došlo z dôvodu, že najvyšší súd nepostupoval pri výklade a aplikácii práva v súlade s požiadavkami Aarhuského dohovoru.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

Po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v ňom po materiálnej stránke zjavne vychádzal zo stabilného interpretačného prístupu k aplikácii ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku regulujúcich podstatu správneho súdnictva a jeho účelové zameranie v právnom štáte. Tento prístup najvyššieho súdu je predznačený jeho ustálenou judikatúrou stelesnenou napríklad rozhodnutím vo veci sp. zn. 4 SŽ/98-102/02 zo 17. decembra 2002. Predmetný právny názor najvyššieho súdu považuje ústavný súd za nanajvýš potrebné zopakovať, hoci mu je z jeho činnosti známe, že sťažovateľovi je zo strany najvyššieho súdu pravidelne pripomínaný: „... rozhodnutie sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie

rozhodnutie pre účastníka. Ustanovenie § 250i ods. 3 OSP jasne zakladá prekážku, účelom ktorej je zabrániť zrušovaniu rozhodnutí správnych orgánov zo strany správnych súdov, ktoré sú po hmotnoprávnej stránke nezvratné, t. j. ich zmenu nemožno dosiahnuť opakovaním procesu pre vady správneho konania. Neznamená to však, že správne orgány nemusia rešpektovať základné zásady správneho konania, medzi ktoré nepochybne patrí zásada súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania, avšak pokiaľ porušenie tejto zásady nemá, tak ako v danom prípade, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, smerovalo by zrušenie napadnutého rozhodnutia k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania.“

Sťažovateľ si sám musí uvedomovať potrebu reálneho dopadu súdneho rozhodnutia nielen na procesné práva a povinnosti účastníka správneho konania, ale aj na jeho reálnu možnosť nielen privodiť vecne iné či výhodnejšie postavenie, ale v tomto prípade vôbec na reálnu možnosť konanie zopakovať.

Ústavný súd zdôrazňuje, že ani sťažnosťou atakované uznesenie najvyššieho súdu nemalo schopnosť porušiť právo sťažovateľa účinne sa zúčastniť sa konania vedeného ministerstvom vo veci povolenia výnimky z ochrany medveďa hnedého. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ toto svoje právo háji, avšak nikde vo svojich sťažnostiach neuvádza, akým spôsobom by ho chcel realizovať. Ak by aj najvyšší súd v správnom súdnictve sťažovateľovi vyhovel a potvrdil prvostupňový rozsudok krajského súdu, ktorým boli napadnuté administratívne rozhodnutia zrušené a vec vrátená ministerstvu na ďalšie konanie, toto by nemalo inú možnosť, len svoje konanie zastaviť, pretože jeho predmet – výnimka – zanikla uplynutím času, na ktorý bola povolená a nejde o konanie, ktoré by bolo možné začať z úradnej povinnosti. Osobitne je možnosť účinne realizovať práva podľa Aarhuského dohovoru sťažovaná v prípade, keď na základe platne udelenej výnimky už došlo k odstrelu chráneného živočícha (medveďa hnedého).

Ústavný súd poukazuje na stanovisko správneho kolégia najvyššieho súdu z 24. júna 2014 sp. zn. Snj 72/2013, v ktorom najvyšší súd spätne oprel svoj právny názor aj o nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 341/2007 z 1. júla 2008, keď okrem iného konštatoval, že „v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona“, a uviedol,

že „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamena výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.“. Z tohto právneho názoru ústavného súdu potom najvyšší súd v stanovisku správneho kolégia vyvodil, že „ak žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich subjektívnych právach, ktoré mu malo vzniknúť rozhodnutím o zastavení konania, je namieste, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny“.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

V relácii k citovaným ustanoveniam regulujúcim procesné aspekty rozhodovania v konaní podľa zákona o ochrane prírody najvyšší súd vo svojom napadnutom uznesení zdôraznil, že „zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že rozhodnutia žalovaného oboch stupňov zo zákona stratili platnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 O. s. p.) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 O. s. p.)“.

Ústavný súd hodnotí poukaz najvyššieho súdu na § 244 ods. 3 OSP a § 247 ods. 1 OSP v okolnostiach sťažovateľovho prípadu ako veľmi výstižný. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Preto nemožno vyhovieť takému návrhu na začatie konania v správnom súdnictve, ktorého prejednanie síce vedie k zisteniu formálneho rozporu činnosti verejnej správy so zákonom, no zároveň v ňom nebude preukázaný žiaden zásah do individuálnej sféry navrhovateľa. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná.

V posudzovaných prípadoch s ohľadom na právny stav daný citovanými ustanoveniami zákona o ochrane prírody v spojení s relevantnými skutkovými okolnosťami (pred rozhodnutím krajského súdu o sťažovateľovej žalobe už uplynulo obdobie, na ktoré bolo preskúmanými administratívnymi rozhodnutiami priznané sťažovateľom kritizované oprávnenie) je zreteľné, že prípadné meritórne prejednanie sťažovateľovej žaloby nemohlo za žiadnych okolností viesť k poskytnutiu účinnej ochrany jeho subjektívnym právam. Preto fakt, že konanie o žalobe podanej podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku bolo ukončené procesne, teda zastavením a bez meritórneho rozhodnutia o dôvodoch žaloby, vedie už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že sťažovateľovmu základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy i jeho právu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy bola poskytnutá ochrana v intenciách zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Vo vzťahu k sťažovateľovým námietkam založeným na poukaze na iné rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných sťažovateľových veciach ústavný súd odkazuje na už spomínané stanovisko správneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, ktorým bola využitá zjednocovacia právomoc priznaná kolégiám najvyššieho súdu podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Zákonnou podmienkou využitia uvedenej právomoci kolégia najvyššieho súdu je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Aj z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci *Beian v. Rumunsko* zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštitúcie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštitúcia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom tematickom okruhu, ktorý viedol sťažovateľa k iniciácii viacerých konaní v správnom súdnictve, najvyšší súd učinil zadosť požiadavkám plynúcim zo zákona o súdoch, z princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) i z judikatúry ESLP. Prijatie zjednocovacieho stanoviska z 24. júna 2014 má právny význam aj v tom, že od tohto momentu požiadavka právnej istoty vyžaduje od senátov správneho kolégia najvyššieho súdu, aby pri nezmenenej právnej úprave toto stanovisko rešpektovali a z neho pri posudzovaní tzv. správnych žalôb v identických alebo obdobných prípadoch vychádzali, hoci aj v rozpore so svojimi rozhodnutiami z obdobia pred prijatím predmetného stanoviska. K takým rozhodnutiam patria aj tie, ktoré sťažovateľ vo svojich

sťažnostiach argumentačne použil (rozhodnutie z 24. septembra 2013 vo veci sp. zn. 1 Sžp 6/2013 a rozhodnutie z 13. mája 2014 vo veci sp. zn. 1 Sžp 13/2013).

Podľa stanoviska správneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Snj 72/2013 z 24. júna 2014 *«ak došlo k uplynutiu lehoty na odstrel chráneného živočícha až v priebehu konania o rozklade, potom správny orgán musí zastaviť konanie celé. Ak však dôjde len k zastaveniu konania o rozklade, aj potom s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu č. R 103/2011, formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania. Platí to najmä vtedy, ak sa účastníkovi inak vyhovie vo veci samej, kedy duplicitne reparaovať čiastkové pochybenia nie je potrebné. Zákon o ochrane prírody dáva do právomoci orgánu o ochrane prírody zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol a súčasne zakotvuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané.*

Za takýchto okolností „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ ako právny dôvod, ktorý má za následok odpadnutie predmetu konania v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané. Neplatnosť výnimky nemožno spájať len so skutočnosťou, že predmet konania zanikol napr. uhynutím zvieratá (medveďa hnedého).

Ak podľa § 82 ods. 9 písm. a) v spojení s § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody došlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že uplynutím času, ktorým bolo uplynutie lehoty na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého, odpadol dôvod na konanie o povolení výnimky, je takýto postup a rozhodnutie v súlade so zákonom.

Ak rozhodnutie orgánu ochrany prírody o povolení na usmrtenie chráneného živočícha – medveďa hnedého podľa § 89 ods. 3 zákona o ochrane prírody stratilo platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, odpadol dôvod na ďalšie konanie o povolenie takejto výnimky. Rozhodnutie orgánu ochrany prírody podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody správneho orgánu potom nemá predmet konania, lebo takýmto predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka. Ak takáto výnimka neexistuje, lebo jej

platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania a súd prvého stupňa musí zamietnuť žalobu proti takémuto rozhodnutiu zastavení konania o neplatnej výnimke zamietnuť.».

Neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažnosťou atakované uznesenie najvyššieho súdu nemalo za následok nevyhovenie sťažovateľovej žalobe, teda nešlo o rozhodnutie, ktoré by sťažovateľovi privodilo vecne negatívny výsledok. Najvyšší súd napadnutým uznesením konanie o sťažovateľovej správnej žalobe zastavil a privodil mu tak negatívny výsledok procesného charakteru bez meritórneho vysporiadania sa so žalobnými dôvodmi. Zistený fakt má priamu súvislosť s obsahom základného práva na súdnu ochranu a v reláciách správneho súdnictva nepochybne aj so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 2 ústavy, pretože nezákonné procesné zastavenie konania môže nadobudnúť až rozmery odmietnutia spravodlivosti (napr. m. m. III. ÚS 467/2015).

Na tomto mieste však ústavný súd musí opätovne podčiarknuť jeho postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti oddeleného od sústavy všeobecného súdnictva (čl. 124 ústavy). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Podstata základného práva na súdnu ochranu i základného práva zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy v sťažovateľovom prípade vyžadovala, aby súdy v správnom súdnictve zabezpečili nápravu eventuálneho nezákonného ukrátenia sťažovateľa na jeho právach či právom chránených záujmoch. Ako však už bolo viackrát zdôraznené, relevantné okolnosti neumožňovali súdom takto vymedzený účel naplniť, pretože v čase ich rozhodovania už prípadný zásah do sťažovateľových práv nepôsobil. Uplynula totiž doba, počas ktorej bolo možné využiť administratívnym rozhodnutím zakotvené práva, priznanie a následný výkon, ktorých sa sťažovateľ svojou správnu žalobou snažil odvrátiť.

Z hľadiska kritéria ústavno-súdneho prieskumu daného požiadavkami plynúcimi z čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy na konanie o sťažovateľovej žalobe preto ústavný súd uzatvára, že je irelevantné, či táto žaloba bola vecne zamietnutá alebo či konanie o nej bolo procesne zastavené. Otázka voľby jedného z popísaných dvoch postupov najvyššieho súdu je otázkou zákonnosti. Berúc do úvahy zistené skutkové okolnosti prejednávanej kauzy nejde o problém ústavnej relevancie. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu teda nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný toto hodnotenie nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právnych názorov najvyššieho súdu.

Ústavný súd tak vyhodnotil sťažovateľove námietky, na ktorých založil názor o porušení svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako nedôvodné. Preto jest'ážnosť v tejto častiach zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnený návrh totiž ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu teda pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Obdobný záver platí aj pre právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Ústavný súd neopomína z judikatúry ESLP (napr. rozsudok zo 16. 7. 1971 vo veci Ringeisen c. Rakúsko, séria A, č. 13) limitovaný priestor pre uplatňovanie práva na spravodlivé súdne konanie v správnom súdnictve (pojem „občianske práva a záväzky“ a „trestné obvinenie“), no nepovažoval za potrebné sa touto otázkou bližšie zaoberať,

keďže bez ohľadu na odpoveď by k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohol dospieť.

Rovnaký záver ako vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je potrebné prijať aj k namietanému porušeniu práva sťažovateľa zaručeného čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Jeho zakotvenie v medzinárodno-právnom dokumente totiž odkazuje na splnenie podmienok vyplývajúcich z vnútroštátneho práva. Tie sú v podmienkach Slovenskej republiky v správnom súdnictve dané práve už spomínaným primárnym účelovým zameraním na ochranu subjektívnych práv žalobcu. Preto, ak súd v správnom súdnictve nemohol pre nedostatok vplyvu preskúmaného rozhodnutia orgánu verejnej správy na subjektívnu pozíciu sťažovateľa preskúmať jeho zákonnosť, potom rešpektoval vnútroštátne podmienky uplatnenia práva zaručeného čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, a tak nemohlo za žiadnych okolností dôjsť k jeho porušeniu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy, ústavný súd predznamenáva, že ide o základné právo hmotnej povahy, ktorého sa možno domáhať len medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie ústavy vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 44

ods. 1 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená (bod 2 výroku tohto uznesenia).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015